

Forord

Den siste tiden har jeg tenkt mye på det å ha en modig tro. Det er som Gud puffer meg vennlig videre, lenger og lenger ut av komfortsonen, ut av det som er trygt i mine øyne. Fordi han vet at der ute hvor jeg har mindre kontroll, og han mer – der ligger det som er best for meg.

Jeg pleier å si til barna mine at det å være modig ikke bare er å gjøre store og farlige ting, men å gjøre det de er redde for, noe de gruer seg til, noe de er usikre på om de klarer. Noe de ikke har kontroll over, med litt mer voksne ord. Å være modig koster noe.

En modig tro kan være så mye. Å være ærlig, å våge å tro på det vi ikke forstår, å gi fra seg kontrollen, å tro på det vi ikke ser eller føler, å ikke gi opp, å tviholde på løfter når det stormer, å dele troen videre, å tørre å være seg selv, og så mye mer. Men det kan også være å la seg bære når livet er vanskelig. Å gi slipp og la Gud ta over. Å la han kjempe kampene våre.

Jeg tror verden trenger en flokk av troende som er modige. For det er tøffe tider vi lever i. Disiplene var modige. De var redde, tvilende, spørrende, de sviktet. Men i møtet med Jesus og hans kjærlighet ble de modige. Så modige at de døde for det de trodde på. Deres mot ga oss evangeliet. Vi vet ikke hva vårt mot kan bety for andre. Men jeg vet at jeg, akkurat som disiplene, må finne kilden til motet i Jesus og hans kjærlighet til meg.

Jesus har forandret meg. Livet mitt. Han har gitt meg mer

enn jeg kan fatte. Han er mer enn jeg kan fatte. Jeg vil så gjerne ha en modig tro. Er du med?

Takk

Ikke en bok uten at jeg må takke. For selv om jeg har skrevet noen bøker nå, så er det like utrolig for meg hver gang. Og like skummelt.

Først en stor takk til Jesus. For at han sier at jeg ikke skal være redd, for boka er hans. Han minner meg på at han ikke er opptatt av popularitet, opplag eller salgstall. Han er opptatt av den ene, eller de ene (hvis det er et uttrykk) der ute, som han kan nå gjennom denne boka. Tusen takk, Jesus, for at jeg får være med på dette enda en gang!

Så en utrolig velfortjent takk til Katrine Masvie som har lest og rettet, heiet og oppmuntret, og som tror på meg og det jeg skriver. Takk til Luther Forlag som enda en gang tar sjansen på en helt vanlig trebarnsmor som skriver altfor mange korte setninger og ikke har helt peiling på grammatikk eller teologi, men er veldig glad i Jesus.

Takk til deg som leser. Takk for at du kjøpte boka, og at du vil bli med på prosjekt Modig tro. Måtte Gud møte deg der du er og velsigne deg. Måtte han gå med deg og vise deg veien videre. Måtte du få et glimt av hvor høyt han elsker deg. Takk til deg som har kjøpt de andre bøkene mine. For alle gode ord og oppmuntringer. Uten dere hadde jeg ikke skrevet enda en bok.

Til slutt, takk til min egen private og fantastiske heiagjeng. For meg har det vært skikkelig modig tro å skrive denne boka.

Uten dere fire hadde jeg ikke våget det. Takk til mine tre mirakler, Paul, Daniel og Maria, som vokser i en rasende fart, og er modige forbilder i tro for meg. Takk for deres inspirasjon, og for at dere helt tydelig sa at dere ville at jeg skulle skrive denne boka. Det var dere som satte i gang hele prosessen da jeg var i tvil. Takk til Martin, min ektemann gjennom 15 år. Takk for at du alltid tror på det jeg gjør og legger til rette sånn at jeg kan fordype meg i bokskriving midt i en hektisk hverdag. Og takk for at du viser meg hva en modig tro er gjennom ditt liv.

Ingenting er umulig for Gud

Jesus så på dem og sa:
«For mennesker er det umulig,
men ikke for Gud.
Alt er mulig for Gud.»

MARKUS 10,27

I slutten av juli 2021 var jeg på et møte under et sommerstevne i Grimstad. Jeg nøt lovsangen og å treffe venner som var kommet til byen for å være på dette stevnet. Mobilen lå på stolen ved siden av meg, siden det var noe med logistikken hjemme jeg måtte følge med på.

Møtelederen tok opp tråden fra en lovsang og spurte om det var noen som hadde ting i livet, noe de ba for, som syntes umulige. Han ba de som hadde det slik om å reise seg, så skulle alle sammen be. Jeg reiste meg. Det er mye av det jeg ber for som jeg synes virker ganske umulig. Det ble bedt en bønn som jeg ikke husker noe av, men jeg husker det som skjedde etterpå. Jeg kastet et blikk på telefonen, og der var det et varsel. Jeg så at det ikke kom hjemmefra, men av en eller annen grunn valgte jeg likevel å sjekke det. Jeg åpnet meldingen fra ei venninne, og der sto det fem ord: «Ingenting er umulig for Gud».

Jeg ble helt satt ut. Hun visste ikke at jeg var på et møte, og hun kunne umulig vite hva som akkurat hadde skjedd der. Det var nesten skummelt.

Gud er jammen stor. Og kul. Vi har alltid et valg når sånne ting skjer. Vi kan velge å tro at det er Gud, eller vi kan prøve å bortforklare det. Akkurat denne meldingen er faktisk ganske vanskelig å bortforklare. Jeg tror at Gud virkelig ville at jeg skulle forstå at ingenting er umulig for ham. Det er store ord, og ofte vanskelig å tro, fordi jeg har en tendens til å prøve å finne løsninger med min begrensede, menneskelig hjerne. Men Gud er større enn den. Han kan gjøre ting som er umulige for meg. Og han vil at jeg, og du, skal våge å tro det. At alt vi ber om, det vi ikke ser noen løsninger på, kan han ordne. Fordi ingenting er umulig for ham. Det er ikke sikkert det skjer når vi ønsker det, eller akkurat slik vi ser det for oss. Men vi kan alltid stole på at han er på saken, at han jobber også når vi ikke ser det. Og at der det umulige begynner, der overtar Gud.

Du er båret

Selv når du sier
at du ikke ser ham,
ser han din sak.
Bare vent på ham!

JOB 35,14

Du er holdt. Du er båret. Gud er der, selv om du ikke merker det. Vi har så mange gode ord som vi ofte sier til hverandre når vi vil trøste. Jeg har hørt dem selv, flere ganger. Og jeg har rast inni meg: Jeg trenger å kjenne nettopp dette at jeg er holdt av Gud! Jeg VIL kjenne det! For når livet gjør vondt eller er fullt av spørsmål, er det så vanskelig å tro at han bærer og er der ... For det føles ikke slik!

For mange år siden hadde jeg en skikkelig tøff periode i livet. Det varte i cirka ett år, og jeg ga Gud skylden for alt. Jeg var så utrolig sinna på Gud som hadde tillatt det vonde å skje. Det var ikke mer dramatisk enn et ødelagt kne, men det førte til en livskrise og troskrise siden jeg mistet alt som ga meg identitet, som jobben min.

Hvis jeg gikk i kirka, kom jeg sent og gikk tidlig – og under talen satt jeg og leita etter ting jeg kunne være kritisk til. Etter ett år fikk jeg et møte med Gud som endret alt. Noen uker etterpå var jeg hjemme hos ei god venninne som hadde holdt ut med meg det siste året. Vi ba sammen, og da jeg satt der i sofaen med

lukkede øyne, så jeg for meg et bilde, og jeg skjønte at det var Gud som ville vise meg noe. Jeg så en sinna og trassig treåring som satt på fanget til en av foreldrene sine. Den lille var så sint at hun ikke la merke til at hun var holdt, at hun satt på fanget til en som elsket henne og ville henne vel. Etter hvert falt hun til ro, det var ikke mer sinne eller krefter igjen i den lille kroppen. Raserianfallet var over. Og da kjente hun at hun var holdt! At hun var båret. Hun hadde vært det hele tiden, men hun måtte komme til enden av seg selv, sitt eget, før hun kunne kjenne og forstå det.

Slik er det, sa Gud til meg. Du har vært på fanget mitt, jeg har holdt deg hele dette året. Du har bare ikke merket det.

Jeg ble sittende målløs. Jeg skjønte at dette var viktig. At det var sant. Og det ble til enorm trøst å vite at jeg aldri hadde vært alene og aldri ville bli alene. Dette handler ikke om hva jeg føler eller merker eller tror.

Noen ganger raser det så mye i oss eller rundt oss at det er vanskelig å ta inn noe annet enn selve stormen. Noen ganger kjemper vi så hardt for å få kontroll og mening. Når følelsene våre blir for store, klarer ikke alltid hjernen å ta inn mer. Men Gud er større enn stormer, følelser og vår evne til å oppfatte. Det fikk jeg et glimt av den dagen i sofaen.

Du er båret. Du er ikke alene. Noen ganger må vi til enden av oss selv. Alt vi prøver på for å klare oss selv, må bort. Og når kreftene er slutt, når vi ikke kan mer – da kjenner vi det. At midt i alt det vonde er vi på fanget til han som elsker oss mer enn noen andre.

Å bygge en katedral

Jeg sendte budbærere til dem med svaret:
«Jeg er opptatt med et stort arbeid og kan ikke komme.
Arbeidet ville stanse hvis jeg forlot det og dro ned til dere.»
Fire ganger sendte de samme bud, og hver gang
ga jeg samme svar.
For alle ville skremme oss. De sa: «De kommer til
å miste motet, og arbeidet vil ikke bli gjort.»
– Og nå, styrk hendene mine!

NEHEMJA 6,3–4 OG 9

(Fra da Nehemja bygde opp muren rundt Jerusalem)

En vandrehistorie forteller om en mann som gikk forbi to murere der de utførte sitt arbeid i byen Köln. Han spurte den første om hva han holdt på med, og mureren svarte at han murte en vegg. Så stilte han den andre samme spørsmål. Denne gangen fikk han et annet svar. Mureren svarte med stolthet i stemmen: «Jeg bygger en katedral.» I dag står katedralen i Köln som et bevis på at begge hadde rett. De hadde bare forskjellige perspektiv på det de gjorde.

Jeg kan med fordel jobbe med perspektivet mitt noen ganger. Eller ganske ofte. Når jeg prøver å få ungene opp av senga og i funksjon hver morgen. Når jeg trøtt kommer på jobb og kjenner at i dag ville jeg heller vært hjemme på sofaen. Når jeg skal lede møte i kirka og aller helst skulle ønske jeg kunne sitte og se på med kaffekoppen i hånda uten noe som helst ansvar. Når denne

boka eller en tale skal skrives, og det koster og tar tid og krefter det føles som jeg ikke har. Når jeg tar den vanskelige praten med ungdommen, eller vi må ordne opp i noe her hjemme. Når jeg støvsuger eller lager middag enda en gang. Eller når jeg maser på ungene om å rydde og hjelpe til. Det hender jeg blir så lei! Og det er helt normalt og helt greit. Men så får jeg noen glimt. Av ungdommer som smiler og mestrer noe nytt. Av barna mine som hjelper til hjemme på eget initiativ. Av å se hvordan medlemmene i møtelederteamet utfyller hverandre. Av at Gud har rørt ved noen gjennom en tale eller en bok jeg har brukt tid på. Det som til tider kan føles som et kjedelig rutinearbeid, har fått konsekvenser jeg ikke kunne forutsett eller tenkt ut.

Vi bygger alle katedraler. Om vi taler eller vasker i kirka. Om vi oppdrar barn eller tenåringer og river oss i håret som blir gråere for hver dag. Om vi sitter på kontor dag ut og dag inn, eller jobber med mennesker. Om vi er hjemme med barna våre i stedet for ute i det organiserte yrkeslivet. Jeg tror at vi alle er plassert der vi skal være. Jeg tror at vi alle er med på å bygge katedraler som vi ikke kan forestille oss. Fordi det ikke er vi som er ingeniøren. Det er det Gud som er.

Så når vi blir trøtte, eller noe vil dra oss bort fra det arbeidet vi er satt til, så la oss be med Nehemjas ord: Styrk hendene mine! Så bygger vi videre på katedralene våre – selv om det noen ganger virker meningsløst kjedelig og ubetydelig.